

og gik ned til Vandet, hvor hun satte sig paa et Klippestykke yderst ude.

Havet udenfor laa saa stille og missede mod Solen som et søvntungt Barn, der gerne vil vaagne. Men under hendes Fødder kogte Brændingen, og denne hjemlige, salte Lyd kaldte paa Erindringen. Det var, som om hele hendes Liv gled op for hende i disse Øjeblikke, mens hun sad der med bankende Pulse og ventede paa sit første Elskovskys.

Barndomsminderne fra Samsø lokkedes lysende frem af Bølgebruset. . . . Hun saae sig selv som en lille Menneskestump paa 7—8 Aar tumle sig paa Stranden i røde Underbukser sammen med sine to Brødre, der allerede var halvvoxne. Oppe i Klitten sad Faderen og Moderen med hinanden i Haanden; men nu rejste Faderen sig i hele sin Kæmpebredde og slyngede Spaserestokken langt ud i Vandet. »Hvem henter mig den?« raabte han — og en, to, tre var Arvid og Ebbe af Klæderne, og selv fik hun ogsaa travlt med at smøge af sig for at kunne soppe Sejrherrén imøde, naar han kom svømmende ind med Stokken i Munden ligesom en Hund . . .

Det syntes hende altsammen saa kort Tid siden. En Oplevelse fra igaar eller iforgaars. Og saa var dog baade Faderen og begge Brødrene for længe siden døde. Arvids Skikkelse huskede hun knap nok længer. Da han forsvandt paa sin Eventyrflugt,